

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 25. června 2007 v trestní věci odsouzeného **Jana Antonína B A T I**, nar. xxx (zemřel xxx), k návrhu státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze na povolení obnovy řízení ze dne 19.3.2007, **t a k t o**:

podle § 284 odst. 1 tr. řádu se **r u š í** rozsudek Národního soudu v Praze, sp. zn. TNs 12/47 ze dne 2. května 1947 ve výroku o vině a trestu a všechna další rozhodnutí, na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu.

Podle § 284 odst. 2 tr. řádu se věc **v r a c í** státnímu zástupci k došetření.

Odůvodnění:

Dne 22.3.1947 Národní prokurátor v Praze podal Národnímu soudu v Praze obžalobu na Jana Antonína Baťu pro dva skutky kvalifikované dle retribučních zákonů. J.A.Baťa byl obžalován, že v době zvýšeného ohrožení republiky jako vlastník firmy Baťa a.s. ve Zlíně a její reprezentant, tudíž jako osoba, která ve vedoucím postavení v životě hospodářském byla zavázána být svým občanům vlasteneckým vzorem, v době od podzimu 1939 až do roku 1942, tedy za války, v cizině opatroval nepříteli prospěch a dále od 21. května 1938 až do roku 1944 zpočátku ve Zlíně, později v cizině podporoval fašistické a nacistické hnutí. Těmito skutky měl J.A.Baťa spáchat ad 1) zločin proti státu podle § 1 dekretu prezidenta republiky č. 16/1945 Sb., a ad 2) zločin proti státu podle § 3 odst. 1 dekretu prezidenta republiky č. 16/1945 Sb., vždy ve znění dalších zákonných norem.

Projednání obžaloby v hlavním přelíčení před Národním soudem v Praze se konalo ve dnech 28. dubna až 2. května 1947. Jan Antonín Baťa byl rozsudkem Národního soudu z 2. května 1947 sice zproštěn obžaloby shora citovanými skutky, avšak soud pospěl k závěru, že J.A.Baťa jako československý občan od poloviny roku 1939, tedy v době zvýšeného ohrožení republiky, v zahraničí vědomě poškozoval zájmy Československé republiky tím, že se odmítl připojit otevřeně k československému odbojovému hnutí, bránil v tom i svým zaměstnancům a jednal tak, že i se svými závody přišel na černé listiny anglickou a americkou. Toto jednání bylo kvalifikováno jako zločin proti státu podle § 4 dekretu prezidenta republiky č. 16/1947 Sb. Soud uložil Janu Antonínu Baťovi trest těžkého žaláře v trvání 15 let zostřeného každoročně dne 15. března temnou komůrkou. Podle § 14 retribučního dekretu vyslovil, že Jan Antonín Baťa pozbývá po dobu trestu občanské cti, že prvních deset let trestu odpývá ve zvláštních pracovních oddílech a že celé jeho jmění propadá ve prospěch státu.

Z protokolu o tzv. hlavním přelíčení a z rozsudku Národního soudu je patrné, že soud vycházel jen z důkazů, které připustil a provedl. Před soudem vypovídali někteří svědci a celá řada výpovědí byla pouze čtena. Národní soud v rozsudku konstatuje, že po odchodu Jana Antonína Bati v polovině roku 1939 do zahraničí, do Spojených států amerických, byly v jeho osobu vkládány určité naděje o podpoře československého odboje, zejména proto, že J.A.

Baťa byl znám ve světě jako jeden z nejvýznamnějších českých průmyslníků. Dle názoru soudu Jan Antonín Baťa tyto naděje zklamal a soud poté s odkazem na výpovědi svědků Edvarda V., Dominika Č., Jaroslava H., Vojty B., dr. Ladislava F., dr. Karla Č., Jana F., Vladislava N., dr. Jana K., Eberharda D., Karla H., Vladimíra N., generála K., štkpt. N., dr. Jiřího U. a Josefa M. tvrdí, že Jan Antonín Baťa se vyhýbal styku se zástupci československého odboje, odmítl morální i finanční podporu a takovouto podporu zakazoval a ve styku s československým odbojem bránil i svým zaměstnancům s jediným argumentem, že jeho i jejich úkolem je obchodovat, nikoliv politizovat. Jan Antonín Baťa měl dle svědectví shora jmenovaných osob tvrdit, že Češi v zahraničí jsou příslušníky protektorátu, tedy vázáni slibem věrnosti Němcům. Argumentem soudu byla také skutečnost, že Jan Antonín Baťa a zejména jeho závody, které se nacházely ve Spojených státech amerických v Belcampu i jinde na světě, byly zapsány na tzv. černé listině americké a anglické. Na tuto listinu byly zapsány průmyslové podniky, případně podnikatelé, kteří nějakým způsobem spolupracovali s německým průmyslem a s fašistickým režimem v Německu.

V souvislosti s citovaným rozsudkem Národního soudu v Praze z roku 1947 Městský soud v Praze konstatuje, přestože to není meritem tohoto rozhodnutí, že řízení před Národním soudem bylo kusé, Jan Antonín Baťa byl výrazným způsobem krácen na svých právech, což vyplývá zejména z řady přípisů, námitek i protestů jeho samého a jeho tehdejších advokátů. Obhájci předkládali soudu řadu důkazů, které však byly odmítány. Jan Antonín Baťa byl souzen v nepřítomnosti, v roce 1947 byl již občanem Brazílie a nemohl se ani osobně seznámit s obžalovacím spisem, jehož kopii požadoval zaslat.

Z archivních materiálů, které předložilo Městské státní zastupitelství v Praze je již v roce 1946 patrná snaha, zejména Ministerstva vnitra ČR, aby byly zjištěny právní podklady pro řízení podle konfiskačního dekretu a takovéto snahy vyplývají i z přípisu právního oddělení tehdejšího závodu Baťa, národní podniky Zlín. V dalším přípisu Ministerstva vnitra ČR, odbor pro politické zpravodajství, adresované Ministerstvu zahraničních věcí z roku 1946 je návrh zbavit J.A.Baťu brazilského občanství prohlášením, že ČR nepropouští Jana Antonína Baťu ze svého státního svazku. Ministr vnitra ČR v r.1946 přímo navrhuje Ministerstvu zahraničních věcí aby prostřednictvím našeho zastupitelského úřadu jednalo s brazilskou vládou o možnosti převést majetek firmy Jana Antonína Bati v Brazílii do rukou ČSR. Všechny tyto kroky směřovaly k jedinému cíli z těchto důkazů patrnému, a to získat majetek Jana Antonína Bati, který se nacházel v zahraničí.

V archivních materiálech jsou také založeny dopisy J.A. Bati z let 1946 – 1947, adresované některým vládním představitelům ČSR, ve kterých Jan Antonín Baťa vysvětluje své postoje za doby druhé světové války a sděluje své rozhořčení nad průběhem procesu, který proti němu byl veden, ale také jemu předcházející kampaně.

Dne 16. srpna 1993 Generální prokurátor ČR proti odsuzující části rozsudku Národního soudu podal stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného. V podané stížnosti generální prokurátor konstatuje, že Národní soud nehodnotil důkazy ve prospěch jako v neprospěch obviněného. Porušení zákona spatřuje v nedodržení ust. § 3 a § 258 Říš.zák. č. 119/1873 Sb. Generální prokurátor poukazuje na zjištění, že Národní soud v neprospěch obviněného nehodnotil všechny důkazy a své rozhodnutí opřel i o notoricky známé skutečnosti, aniž by tyto byly předmětem dokazování. Popis skutku považuje za obecně formulovaný, nepřezkoumatelný. Nejvyšší soud ČR o stížnosti pro porušení zákona rozhodoval ve veřejném zasedání dne 20. července 1994 a podle § 268 odst. 1 tr. řádu per analogiam stížnost pro porušení zákona zamítl. Nejvyšší soud se nezabýval meritem věci. Svě

rozhodnutí zdůvodnil tím, že Národní soud k jehož zřízení došlo dekretem prezidenta republiky č.17/1945 Sb., byl tak jako mimořádné lidové soudy výjimečným soudem, stojícím mimo soustavu řádných soudů. Na řízení před Národním soudem a mimořádnými lidovými soudy se vztahovala ustanovení trestního řádu z roku 1873 a současně také procesní ustanovení, která byla obsažena v dekretch prezidenta republiky č. 16 a 17/1945 Sb. Dle právního názoru Nejvyššího soudu proto nelze zpětně na základě současné úpravy stížnosti pro porušení zákona postup rozhodnutí výjimečných soudů přezkoumávat. Přezkum soudních rozhodnutí podle § 266 a násl. tr. řádu je určen výlučně na rozhodnutí řádných soudů. Současně Nejvyšší soud vyslovil právní názor, že splnění podmínek § 277 tr. řádu a násl. nebrání oprávněným osobám podat návrh na povolení obnovy řízení.

Státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze dne 19.3.2007 podala Městskému soudu v Praze návrh na povolení obnovy trestního řízení. Ve svém návrhu zdůvodňuje, že návrh podává státní zástupkyně proto, že iniciátory řízení nebyly osoby v takovém příbuzenském poměru jaký vyžaduje ust. § 280 odst. 3 tr. řádu, aby mohly samostatně přímo soudu návrh na povolení obnovy řízení podat. Povolení obnovy řízení inicioval pan Tomáš Baťa. Místní příslušnost Městského soudu v Praze je dána skutečností, že sídlem Národního soudu byla Praha, časová činnost Národního soudu byla omezena do 4.5.1947. V době podání návrhu na povolení obnovy řízení byl pan Jan Antonín Baťa mrtev. Jan Antonín Baťa nebyl na území Československa ani v době svého odsouzení, zdržoval se v cizině až do své smrti dne xxx. Dle návrhu státní zástupkyně, předkládané archivní materiály, jsou důkazy, které byly Národnímu soudu v době rozhodování neznámé a podporují závěr, že Jan Antonín Baťa stál na straně odbojového hnutí a toto fakticky podporoval. Státní zástupkyně též poukazuje na to, že v rozsudku není přesně specifikována doba, po kterou se měl odsouzený Jan Antonín Baťa trestného jednání dopouštět, je zde pouze uveden počátek jeho jednání a tento je omezen polovinou roku 1939.

Soud ve veřejném zasedání provedl řadu zejména listinných důkazů, které byly podle § 213 tr. řádu čteny. Ve veřejném zasedání byl slyšen jediný svědek, a to pan Tomáš Baťa. Svědek uvedl, že nezná důvody zapsání J.A.Bati a jeho závodů na tzv. černou listinu americkou a anglickou. Dle jeho názoru se jednalo o nedorozumění a nepřátelský postoj konkurentů a odborových organizací. Bezprostředním důvodem byla skutečnost, že z Jugoslávie byly posílány syrové kůže do Zlína na výrobu bot, ovšem skutečným motivem k takovému jednání byla snaha zajistit lidem ve Zlíně pomocí exportu z Jugoslávie práci. Svědek se též vyjadřoval k otázce nuceného odchodu J.A.Bati z USA a opět vyslovil domněnku, že se jednalo o věc politickou, související s tím, že J.A. Baťa se začal zajímal o americkou politiku a v době amerických prezidentských voleb se postavil za protikandidáta později zvoleného prezidenta Roosevelta. Dosvědčil, že z kontaktů, které s J.A.Baťou za války měl, bylo zřejmé, že názorem J.A. Bati byla potřeba a nutnost podporovat československou vládu v Londýně. Po předložení listiny ze dne 2.6.1941 na níž je k uvedenému datu seznam finančních darů Baťových závodů vypověděl, že o těchto přispěvcích J.A. Baťa věděl.

V dopise ze dne 7. dubna 1941 píše Vojta B. xxx prezidentu Eduardu Benešovi a dosvědčuje, že Baťové a jejich firmy konají svou národní povinnost. Vyslovuje stejný názor jako ve své svědecké výpovědi Tomáš Baťa, že zápis na černé listině je iniciován americkou konkurencí a žádá aby se prezident republiky za J.A.Baťu a další baťovce postavil.

V příloze dopisu Karl S. adresovaného W.B.Bradfordovi Úřadu správce cizího majetku ve Washingtonu D.C. ze dne 22. listopadu 1943 jsou shrnuty příspěvky poskytnuté společností Bata SHOE Copany, Inc. a jejími zaměstnanci na podporu české exilové vlády.

Jedná se o příspěvky poskytnuté k datu 24. července 1941. Ze soupisu těchto příspěvků vyplývá, že od září 1939 do 30. června 1941 byly poskytovány jednak pravidelné měsíční příspěvky, dále mimořádné příspěvky Baťovými společnostmi a zaměstnanci v různých částech světa a to celkem v částce 284.000,- USD.

Dalším provedeným důkazem byly pokyny J.A. Bati, adresované panu Ralf M. K. do New Yorku datované 28. června 1940. Vyplývá z nich, že adresát se má setkat s Janem Masarykem, ministrem zahraničních věcí Československa, s generálním konzulem Československa v New Yorku Hudcem, případně s ministrem Československa dr. Vladimírem Hurbanem, kteří budou přítomni na newyorském světovém veletrhu dne 28., (měsíc není zřetelný) na československém dni. J.A.Baťa požaduje, aby adresát těchto pokynů, pan K. předal někomu ze jmenovaných částku 10.000,- USD v hotovosti proti potvrzení. Současně pana K. zavazuje, aby utajil jméno poskytovatele této částky včetně toho, že pokud byl bylo zmíněno jméno J.A.Bati, aby příjemce ujistil, že se mýlí. Soud měl také k dispozici potvrzení o převzetí této částky Janem Masarykem a generálním konzulem Hudcem.

Dalším souhrnem důkazů byla místopřísežná prohlášení. Dne 1. srpna 1955 před notářem v Marylandu v USA prohlásil pan Charles M., že v roce 1939 a během německé okupace Československa dr. J.A.Baťa pomohl asi 300 židovským rodinám uniknout německým nacistům. Současně v tomto prohlášení konstatuje, že dr. Baťa se vždy přátelil s lidmi židovského vyznání, nepomáhal uprchnout pouze židovským zaměstnancům, ale zaměstnával také jiné osoby za účelem pomoci jim při útěku z Německem okupovaného Československa. Součástí tohoto prohlášení je seznam 22 jmen rodin, které díky J.A.Baťovi odešly do zahraničí. Stejného charakteru je i prohlášení paní Marie M. z 21. července 1969 před notářem státu Maryland. Paní Marie M. prohlašuje, že znala dr. J.A. Baťu jako oddaného Čecha, odpůrce nacismu, opět potvrzuje a konkrétně uvádí osudy několika osob, konkrétně svého švagra, svého manžela, kterým J.A. Baťa pomohl po obsazení Československa a Rakouska z nacisty okupovaných zemí odejít. Konkretizuje, že kromě těchto jmenovaných její manžel zná osobně dalších 70 – 80 židovských rodinách, které byly odeslány do různých poboček Baťovi firmy v zahraničí v době, kdy již v Evropě vypukla válka, kdy byly některé evropské země obsazeny nacisty. Prohlašuje, že neví o žádném případě, kdy by dr. Baťa udělal cokoliv proti zájmu českého národa.

Další místopřísežné prohlášení, psané před notářem státu Columbia, správní oblasti Columbia, USA, dne 14. září 1948, učinil pan John Hoza. Pan Hoza prohlašuje, že byl výkonným viceprezidentem a generálním ředitelem společnosti Bata Shoe Co. Inc. v Belcampu ve státě Maryland. Tyto závody pomáhal v roce 1920 zakládat. V letech 1923 – 1931 byl zaměstnán ve společnosti T&A Baťa Zlín Československo, pracoval v managementu Baťových závodů a v roce 1939 odešel ze Zlína do USA s plnou mocí od firmy Antonína Bati budovat podnik v Belcampu. Prohlašuje, že znal dobře J.A.Baťu z mnoha kontaktů. Až do roku 1947 pracoval pod jeho přímým vedením, dostával vždy instrukce pouze od něho a to i v době, kdy Baťovi závody byly zapsány do tzv. černé listiny. Na pokyny J.A.Bati po obsazení Československa Němci v roce 1939 spálil archivní záznamy společnosti Baťa a.s., které se nacházely na okupovaném území, aby se nedostaly do rukou nacistů, činil také veškerá opatření, opět na pokyny J.A.Bati, aby rezervní zásoby usní, vlny, kaučuku a dalších surovin, užívaných společností Baťa a.s. Zlín pro zásobování české armády, se po uzavření Mnichovské dohody v září 1938 nedostaly do rukou nacistům. Popisuje schůzky managementu Baťových závodů s J.A.Baťou, na nichž vyplýval rozhodný postoj J.A.Bati při záměru vyvést do Spojených států, Anglie, Kanady a dalších neutrálních zemí tolik strojů,

zařízení, surovin a technického materiálu, kolik bude možné, aby bylo zabráněno nacistům k použití výrobních prostředků Zlína v případě okupace. Dále popisoval snahu J.A.Bati zamezit dovozu surovin do Zlína, včetně již připravených lodních zásilek, opět ve snaze znevýhodnit nacisty a současně pomoci v rozvoji Baťových zahraničních podniků, zvláště v britském impériu a ve Spojených státech amerických. Dne 30.9.1938 nebo krátce po tomto datu poslal Jan Antonín Baťa do Zürichu svého pověřence M. s pokynem stornovat všechny dodavatelské smlouvy, určené pro Zlín, přeměrovat již objednané nebo již vypravené zásilky do skladů v norském Bergenu a holandském Rotterdamu, kde J.A.Baťa doufal budou bezpečně uloženy, neboť nepředpokládal, že by Holandsko a Norsko mohlo být nacisty napadeno. Pan Hoza současně prohlašuje, že po obsazení Československé republiky Němci v březnu 1939 až do června toho roku, kdy J.A.Baťa definitivně Československou republiku opustil, všemi možnými způsoby se snažil vyvézt vše co by mohli Němci užít mimo jejich dosah. Za tím účelem bylo vysláno asi 2000 technických expertů a dalších vedoucích pracovníků do Velké Británie, neutrálních zemí, Spojených států. John Hoza popisuje i další strategii J.A.Bati, která spočívala v nutnosti po Mnichovské dohodě jednat diskrétně a pomocí kamufláže zakrývat všechny objednávky vystavené firmou Baťa a.s. Firma tajně objednávky stornovala, aby se dodávkám zamezilo. Následkem tohoto jednání se některé z dokladů samotným spojeneckým úřadům zdály matoucí a odporující skutečnému smyslu propojení J.A.Bati a jeho spolupracovníků. John Hoza prohlašuje, že podle jeho vlastních poznatků nebyly zásoby v Norsku a Holandsku vytvářeny jako rezervní zdroje pro Baťa a.s. Zlín, naopak měly zde být ukryty před zneužitím nacisty. Tvrdí, že pokud by tato fakta byla známa britské vládě v době, kdy britské ministerstvo války posuzovalo případ J.A.Bati, nebyl by Jan Antonín Baťa a jeho závody umístěny na černou listinu, naopak by se mu dostalo záslužného uznání.

V dopise z 9. května 1940, který adresoval dr. W. panu Johnu W., na adresu anglického Ministerstva hospodářské války pisatel sděluje svůj názor, že dr. Jan Antonín Baťa a Baťovy organizace nejsou „rozhodně žádným nepřitelem“. Dr. W. konstatuje, že od propuknutí války platí francouzské společnosti Baťa měsíčně 100.000,- FRF jako dobrovolný příspěvek Národnímu českému výboru, odkazuje na svědectví pana O., žijícího v Paříži, dále sděluje, že všichni Češi žijící v emigraci nastoupili vojenskou službu. Dále uvádí, že J.A.Baťa dal pokyn poradnímu orgánu koncernu do Abexu v Cambridge, aby vydal výše zmíněná rozhodnutí o dobrovolných příspěvcích a nastoupení vojenské služby Čechy, žijícími v zahraničí a odkazuje na seznam dosud poskytnutých příspěvků. Z kontextu je zřejmé, že se jedná jednak o seznam dobrovolných příspěvků a o seznam Čechů zaměstnaných v Baťových závodech v zahraničí, kteří nastoupili vojenskou službu. Dr.W. konstatuje, že považuje za tragikomickou skutečnost, že organizace, která svými dobrovolnými příspěvky podporuje spojence a Čechy ve vojenské službě, která je na německé černé listině, by se měla také ocitnout na černé listině anglické.

Pan Frank K. ve svém místopřísežném prohlášení ze dne 4.8.1955 sděluje, že v letech 1939 – 1940 zastupoval J.A.Baťu jako jeho osobní právní zástupce. I on popisuje snahu J.A.Bati zamezit nacistům zmocnit se jakýchkoliv hodnot z Baťových závodů, ať se mělo jednat o peníze, zboží, stroje, suroviny a lidi. Popisuje pokyn J.A.Bati zlikvidovat ve Zlíně uložené archivy, storna dříve učiněných objednávek, zadržování, zatajování surovin, dodávek zboží, strojů a snahu brzdit lidi natolik, jak jen to bylo možné. To vše mělo být činěno tak, aby nebyl ohrožován management ve Zlíně a vedoucí pracovníci Baťových závodů v okupovaných zemích. Konstatuje, že se vždy jednalo o instrukce, které podřízeným J.A.Baťa zasílal. Dále vypovídá o finanční podpoře, které jednotlivé Baťovi závody zasílaly na základě pokynu J.A. Bati, konkretizuje, že jeho pokyn zněl tak, aby všechny firmy na

spojeneckých a neutrálních územích exilové české vládě dávali k dispozici 20 % a bude-li to možné více, ze svého firemního zisku a to na účely podpory válečných spojenců. Odkazuje na svědectví Baťových spolupracovníků M., M., F., S. a dalších z různých Baťových závodů. Konkretizuje způsob, jakým byly určité suroviny zatajovány. Když kupř. byly užity záminky, že doklady byly „ztraceny“ apod. Pan Frank K. uvádí, že v době, kdy byl dr. J.A.Baťa postaven před soud, zasílal soudu prohlášení o podpoře a příspěvcích, které Baťovy podniky poskytly v průběhu války na odboj, o válečných příspěvcích na českou a spojeneckou věc. Současně prohlašuje, že se mu dostalo informace z Ministerstva válečného hospodářství v Anglii o umístění Bati a jeho závodů na černou listinu anglickou z důvodu nikoliv politického, ale jako „ekonomického problému“. V závěru vyslovuje svůj názor, že dr. J.A. Baťa byl člověk věřící ve svobodu světa a pro tuto svobodu vždy pracoval a nic by ho nepřimělo sloužit nacistům, brutálním okupantům Československa. Prohlašuje jej za čestného, odvážného a oddaného vlastence svobodného Československa. V dodatku ke svému prohlášení pan Frank K. dokládá konkrétně, jaké množství surovin bylo z dosahu nacistů v letech okupace těsně po Mnichovské dohodě odstraněno.

Ve veřejném zasedání byly provedeny důkazy listinami předloženými obhájcem Mgr. Pražákem. 20. června 1942 je datován dopis, který Jan Antonín Baťa zaslal prezidentu Eduardu Benešovi, ve kterém vysvětluje nedorozumění, které se týkalo jeho postavení a stanoviska. Dovolává se prezidentova svědectví, že mu od prosince 1938 byly Baťovy podniky vždy k dispozici. Prezidentu republiky připomíná konkrétní pomoc, kterou poskytl exilové vládě a odboji nejen československému, ale i odboji spojeneckému, konstatuje, že v amerických společnostech nařídil, aby všechny zisky byly odevzdávány československé vládě.

Dalším dopisem je dopis z 21.4.1941 adresovaný panu Františku M. V tomto dopise J.A.Baťa píše, že souhlasí a podporuje Františkem M. organizovanou finanční pomoc pro „československou věc“ a zdůvodňuje, že ačkoliv by to odpovídalo jeho cítění a vkusu, nemohl se odhodlat k otevřené akci, když myslel na osud „věrných spolupracovníků tam na druhé straně“. Vyslovuje souhlas s tím co F.M. doposud pro československou věc vykonal a co v jakémkoliv směru ještě vykoná a přeje si, aby pomoc byla co nejúčinnější. Na závěr vyslovuje vroucí přání ve vítězství Anglie a spojenců, kterému chce být nápomocen, jak uvádí, ovšem svým způsobem.

Pan František M. dne 16. prosince (rok, krom číslic 194.. není čitelný) píše ministru české vlády, jehož jméno v předložené kopii chybí, obsáhlý dopis, ve kterém nejen rozebírá důvody a nesouhlas se zapsáním Baťových závodů a osoby J.A.Bati Angličany na černou listinu, ale prokazuje zde tak, jak je i shora z dalších dokumentů uváděno, skutečnosti o jednoznačném postoji J.A.Bati, o jeho snaze a aktivním jednání zamezit nacistům ve zmocnění se surovin, strojů a dalších výrobních prostředků Baťových závodů. Popisuje finanční příspěvky, které J.A.Baťa a jeho závody československému a spojeneckému odboji zasílali, říká, že J.A.Baťa tak, jako ostatní Baťovci se účastnil odboje.

Posledním důkazem, který Mgr. Pražák u veřejného zasedání předložil, byl článek Vojty B. z 1. července 1941 ve věstníku Českého národního sdružení v Americe, Svobodné Československo, ve kterém Vojta B. veřejně prohlašuje proč stojí na straně J.A.Bati a Baťováků a odmítá nespravedlivá nařčení z kolaborace pramenící z konkurenčního boje.

Po provedení shora popsaných důkazů senát Městského soudu v Praze provedené důkazy, kterými jsou časová svědectví, výpovědi osob i prohlášení J.A.Bati hodnotil jako

nezpochybnitelné. Svůj názor opírá o jejich charakter, skutečnost, že vznikly v době kdy svědectví mohly podat osoby, které J.A.Baťu znaly, s ním spolupracovaly a žily v době, které se rozsudek Národního soudu v Praze ze dne 2. května 1947 týkal. Orgány činné v trestním řízení, státní zástupkyně a členové rodiny, prakticky od r.1993 shromažďovali důkazy svědčící o tom, že Národnímu soudu v r.1947 nebyly předloženy všechny důkazy o činnosti pana Jana Antonína Bati v době po r. 1939 do konce okupace Československa v r.1945 a jak vyšlo najevo i proto, že jejich předložení odmítal. Shromáždit tyto důkazy bylo časově velmi obtížné, Městskému soudu v Praze byly předloženy listiny vyhledané nejen v Českém národním archivu, ale i místopřísežná prohlášení osob, které J.A.Baťu osobně znaly, osob, které tato prohlášení učinily již ve 40.tých letech minulého století, či letech po II.světové válce. Poskytli je lidé, kteří dnes již nežijí. Z provedených důkazů vyšlo najevo, že J.A.Baťa nejen morálně a svým přesvědčením stál na straně československého odboje v zahraničí, ale že jej i velmi štědře finančně podporoval. Vyšlo najevo, že vynaložil veškerou snahu zamezit nacistům ve zmocnění se materiálu a dalších výrobních prostředků, které by použili ve Zlíně ku svému prospěchu. Bylo zjištěno, že dal pokyn, aby určité procento ze zisků Baťových závodů v zahraničí bylo pravidelně odváděno československé exilové vládě, dal pokyn svým zaměstnancům aby se přihlásili k vojenské službě a podporoval veškeré snahy svých spolupracovníků podpořit protinacistický odboj. Pan J.A.Baťa se pouze rozhodl, z důvodů ochrany osob, které zůstaly v okupovaném Československu a z dalších důvodů, po dobu války zůstat v anonymitě. Z návrhu obhájce mgr.Pražáka vyplývá, že obhajoba má možnost opatřit i jiné důkazy téhož charakteru, soud v tomto směru odkazuje obhajobu na řízení další, neboť dosud shromážděné důkazy považuje pro své rozhodnutí za dostatečné.

Trestní řád v ustanovení § 278 stanoví, že soud povolí obnovu trestního řízení, pokud vyjdou najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí soudu. Senát Městského soudu v Praze předložené důkazy posoudil, dospěl k závěru, že Národnímu soudu v r.1947 nebyly předloženy všechny důkazy, které by mohly odůvodnit jiné rozhodnutí než učinil a rozhodl tak jak je ve výroku usnesení uvedeno. Obnovu trestního řízení povolil, podle § 284 odst. 1 tr. řádu zrušil rozsudek Národního soudu v Praze, sp. zn. TNs 12/47 ze dne 2. května 1947 ve výroku o vině a trestu a podle § 284 odst. 2 tr. řádu věc vrátil státnímu zástupci k došetření. Soud se ve svém procesním rozhodnutí opírá o právní názor Nejvyššího soudu v Praze ze dne 20. července 1994, který je shora citován.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost do 3 dnů ode dne oznámení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 25. června 2007

JUDr. Marie Marková
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Andrea Bohánská